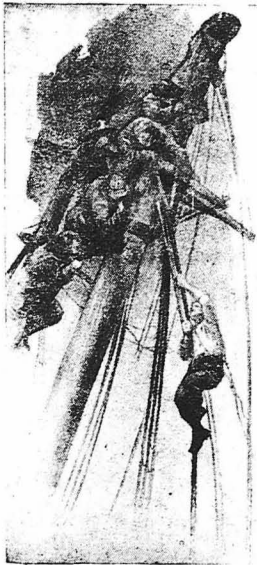

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΚΕΑΝΟΥ

ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Η αυταπάρνησις τῶν ἀπλοϊκῶν θαλασσινῶν. Τὸ ναυάγιο τοῦ πλοίου «Ἐμμανοὺήλ». Ἡ αἰτοθυσία ἐνὸς ναύτου. Πῶς ἔσωσε ὅλο τὸ πλήρωμα. Ἡ καταστροφή τοῦ «Κορμωρᾶν». Ναυαγισμένους ἐπάνω στῶς ὑφάλους! Ὁ ἥρωϊκὸς ναύτης. Ἡ σωτηρία τοῦ πληρώματος ἀπὸ ἕνα νεκρὸ. Οἱ δὺὸ σύντροφοι. Ἐνωμένοι στὸ θάνατο! Ὁ τραγικὸς πατέρας! Οἱ ναυαγισσάμενοι!...

Ἡ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΤΙΟΦΟΡΟΥ «ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ». Γαντζωμένοι ἀπὸ σκοινιά οἱ ναῦτες περιμένουν μὲ ἀγωνία τὴ βοήθεια μίας φαρύβαρας πού ἔχει πλησιάσει τὸ βυθισμένον πλοῖο τους. Μά, ἀλλοίμονο! Τὸ σκοινὶ πού τοὺς ἔχρουν ἀπ' αὐτὴ πέφτει κάτω στὸ καταστρώμα πού τὸ σαρῶνουν τὰ κύματα. Γιὰ νὰ σωθῶν, πρέπει κάποιος μὲ κινδύνο τῆς ζωῆς του, νὰ κατέβῃ κάτω καὶ νὰ τὸ πιάσῃ...

αυταπάρνησις μέσα στὸν κίνδυνο καὶ πόση αὐτοθυσία!... Τὰ παραδείγματα εἶνε ἀφθονα καὶ δὲν θὰ ἔφταναν ὀλόκληροι τόμοι γιὰ νὰ τὰ συμπεριλάβουν. Ἐμεῖς θ' ἀναφέρουμε ἕδω μερικά.

Μιά νύχτα τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1896, τὸ πλοῖο «Ἐμμανοὺήλ» καταλήφθη ἀπὸ τὴν τρικυμία κοντὰ σὲ μιὰ ἀκτῆ, ἐκινδύνευσεν νὰ βυθισθῇ. Τὸ πηδάλιο τοῦ εἶχε χαλάσει, τὰ πανιά τοῦ εἶχαν ζωρειασθῆ, ἡ γέφυρά του εἶχε συναρρασθῆ ἀπὸ τὰ κύματα. Τὸ πλήρωμά του εἶχε καταρτίσει ἀπάνω στὶς γάμπες καὶ εἶχε κορμαστῆ ἀπὸ τὰ σκοινιά τῶν καταρτιῶν, γιὰ ὅλο τὸ καταστρώμα τὸ σαρῶναν τὰ κύματα. Μιὰ ἐλπίδα τοὺς εἶχε ἀπομείνει: ν' ἀνοιχτοῦν ἡ φωνὴς τοὺς ἀπὸ τὴν ἀντιζωνὴν στεριά. Καὶ πρῶτα, σὲ λίγο φάνηκε νὰ ἔξιναι ἀπὸ ἀέναντι μιὰ φαρύβαρα, ἡ ὁποία πλησιάζοντας ὅσο ἴσχυρε τὸ πλοῖο πού ἐκινδύνευσεν, τοῦ ἔφριξε ἕνα σκοινί. Μά οἱ ἀντρεῖς ναῦται δὲ μπόρεσαν νὰ τὸ πιάσουν. Τοὺς τὸ ἔφριξαν καὶ πάλι ἀπὸ τὴ βάρκα καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ σκοινὶ μπλέχτηκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σκοινιά τοῦ κωραβίου. Μά οἱ ναῦτες γαντζωμένοι, καθὼς ἦσαν ἀπάνω στὰ κατάρτια, δὲ μπόρεσαν νὰ τὸ πιάσουν. Γιὰ νὰ τὸ πιάσουν ἔπρεπε νὰ κατέβουν κάτω στὸ καταστρώμα, ὁπότε ὑπῆρχε ὁ ἀσφαλὴς σχεδὸν κίνδυνος νὰ πνιγῶν. Ὅστόσο ὁ ναύτης Τερσντίξ δὲν ἐλογώριασε διόλου τὸν κίνδυνο, καὶ, ἤτυχος, γαλήνιος σὰ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ καμιὰ συνηθισμένη μανούβρα, ἔκανε αὐτὸ τὸ θαῦμα καί, μὲ τὴν ἴδια γαλήνη πάντοτε, ξανάβηκε ἀπάνω στὸ κατάρτι κρατώντας σφιχτὰ τὸ σκοινὶ τῆς σωτηρίας μέσα στὰ δόντια του. Ἐτσι κατώρθωσε νὰ σώσῃ ὅλους τοὺς συναδέλφους του.

Μιὰ τρομερὴ πάλι νύχτα λαίλαπος μέσα στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνος, τὸ ἀλλεστιζο «Κορμωρᾶν» ἔπεσε ἀπάνω σὲ ὑφάλους καὶ συνετρίφη. Οἱ ναυαγοί, βοηθούμενοι ἀπὸ τὰ πνευὰ φύκια, πού ὑπῆρχαν ἐκεῖ κατασκαμμένοι καὶ καταματωμένοι κατώρθωσαν ν' ἀναρριχηθῶν ὡς τὴν κορυφὴ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς βράχους αὐτούς. Ἐκεῖ, περιμένα, ἐνῶ ἡ θάλασσα καὶ ὁ ἄγιος ἀνεμος τοὺς χτυποῦσαν ἀδιάκοπα. Περιμένα νὰ ἐξημερώσῃ, γιὰ νὰ τοὺς δοῦν ἀπὸ τὴν ἀντιζωνὴν ἀκτῆ. Μά, ὅταν ἐξημέρωσε εἶδαν, ὅτι ἡ ἀκτῆ ἀπὸ τὴν ὁποία μόλις εἴχουν μέτρα τοὺς χωρίζαν ἦταν ἔρημη. Ἡ ἀπόστασις βέβαια ἦταν ἐλαχίστη μὰ ἡ θάλασσα λυσσομανοῦσε ἐκεῖ καὶ ἀλλοίμονο καὶ στὸν καλλίτερο κολυμβητὴ πού θὰ

τολμοῦσε νὰ τὴν περάσῃ. Ἐξαφνα βλέπουν ἕναν ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοὺς νὰ ρίχνεται μέσα στὴν ἄβυσσο αὐτὴ πού οὐρλιάζε καὶ νὰ χάνεται. Στὴν ἀρχὴ οὐδέθεσαν πὼς εἶχε ἀπελπισθῆ καὶ ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ. Μά ὄχι... Σὲ λίγο ξαναφάνηκε καὶ πάλι στὴν ἐπιφάνεια, παλεύοντας θρημβεντικά μὲ τὰ κύματα καὶ τραβώντας πρὸς τὴν ἀκτῆ. Τὸν βλέπουν ἀκόμα μὰ κρατᾷ στὰ χεῖρα του κ' ἔνα ἀπὸ τὰ σκοινιά τοῦ κωραβίου, τὸ ὁποῖο προηγουμένως εἶχε προσδέσει στερεὰ ἀπάνω στὸν ὕφαλο. Ὅταν, ὕστερ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἔφτασε στὴν ἀκτῆ, στάθηκε σὲ μιὰ προσοχὴ τῆς καί, κρατώντας μὲ τὰ χεῖρα του τὸ σκοινί, φώναξε στοὺς συντρόφους του νὰ τὸν μιμηθῶν. Πράγματι αὐτοὶ κρατώντας τὸ τεντωμένον σκοινὶ κατώρθωσαν νὰ διαπεραιωθῶν στὴν ἀκτῆ χάρις στὸ θάρρος τοῦ φτοχῶ ἐξείνου ναῦτη.

Θέλετε κ' ἕνα ἄλλο παραδειγμα αὐταπαρνήσεως;— Τὸ ἱστοφόρο «Φινάνξ» βυθιζόταν. Καμιὰ βοήθεια δὲ φαινόταν ἀπὸ πούθενά. Τότε ἕνας τολημῆρὸς ναύτης ἀναλαμβάνει νὰ πέση στὴ θάλασσα καὶ νὰ διαπεραιωθῆ στὴν ἀντιζωνὴν ἀκτῆ, ἔχοντας περασμένον στὴ μέση του ἕνα σκοινί, τὸ ὁποῖο ἡ μιὰ ἀκρὴ εἶταν δεμένη στὸ βυθισμένον κωραβί. Ἐτσι φτάνοντας στὴν παραλία θὰ ἔδανε καὶ τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ σκοινιοῦ σὲ κανένα βράχο καὶ τὸ πλήρωμα θὰ μπόρουσε νὰ σωθῆ περνώντας στὴ στεριά μὲ τὴ βοήθεια τοῦ σκοινιοῦ αὐτοῦ. Ρίχτηκε πράγματι στὴ θάλασσα ὁ ναύτης; μὰ ὅταν ἔφτασε στὴ στεριά εἶχε σχεδὸν ἐξαντληθῆ. Τὸ μόνο πού κατώρθωσε νὰ κἀνῃ ἦταν νὰ σωθῆ ὡς τὸν πρῶτο βράχο πού βρέθηκε μπροστὰ του, μὰ δὲ μπόρεσε νὰ δεσῃ καὶ τὸ σκοινί σ' αὐτὸν γιὰ τὰ χεῖρα του ἄρχισε νὰ τὰ ἐξιλιάζει ὁ θάνατος. Τότε πέφτοντας ἀνάσκελα κάτω χρησιμοποίησε τὸ ἴδιο τὸ κορμὶ του ἀντὶ τοῦ βράχου, γιὰ στήριγμα τοῦ σκοινιοῦ. Ἐτσι τὸ πλήρωμα τοῦ «Φινάνξ» κατώρθωσε νὰ σωθῆ, μὰ ὅταν ἐβγήκαν ὅλοι στὴν ἀκτῆ εἶδαν πὼς ὁ σωτήρας τοὺς εἶτανε πᾶν νεκρὸς!.

Τὰ τοιαῦτα γεγονότα πού ἀναφέρουμε εἶναι σχετικά μὲ ναυάγια πού ἔγιναν κοντὰ σὲ ἀκτές... Θάναφουμε τώρα, μερικά ἄλλα ἐπεισόδια πού συνέβησαν στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Καὶ νὰ τὸ πρῶτο: Ἀπὸ φαρύβες ἀπὸ τὸ Σαιν—Μαλό τῆς Γαλλίας βλέποντας τὴν κωλοζαρία πού ἐπικρατοῦσε ἀπὸ τὴν βάρκα τους. Μὰ καθὼς ψάρευαν ὁ κωρὸς ἄλλαξε ἔξαφνα καὶ μιὰ τρομερὴ τρικυμία σιζώθηκε. Ἐξαιναν πίσω μὰ ὁ ἀνεμος φυσοῦσε ἐναντία καὶ τοὺς ἔφριξε πὸ ἀνοιχτὰ. Τέλος σ' ἕνα φσημα δύνατοτερο ἀπὸ τὰ προηγουμένα ἀνατρέσει τὴ βάρκα τους καὶ πετᾷ τοὺς φαρύβες στὴ θάλασσα. Αὐτοὶ ὁστόσο κολυμπώντας νὰ φτάσουν τὴν ἀναποδογυρισμένη βάρκα τους καὶ νὰ γαντζωθῶν ἀπὸ τὴν ζαρίνα τῆς. Μά ὁ ἕνας τοὺς δὲν ἀντέχει πιά καὶ εἰν' ἔτοιμος νὰ τὴν παρατήσει καὶ νὰ πέση πάλι στὴ θάλασσα γιὰ νὰ πνιγῆ. Τὴ στιγμὴ δὲ ἐκεῖνη λέει στὸ σύντροφό του:

— Ἄν σωθῆς νὰ τῆς στοὺς δικοὺς μου... Μὰ ἐκεῖνος δὲν τὸν ἀφήνει νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του καὶ τοῦ ἀπαντᾷ:— Ποτέ... Ἐφόσον ἀντέχουν οἱ δυνάμεις μου, θὰ ζήσης καὶ σὺ. Καὶ συγχρόνως τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τοὺς καρπούς τοῦ χερσίου καὶ τὸν κρατᾷ σ' αὐτὴ τὴ θέση, ὁσὸτου ἕνα ἱστοφόρο πού εἶχε βῆγ πρὸς ἀναζήτησῆ τοὺς τοὺς περισηυλέζε.

Παρόμοιο εἶναι καὶ τὸ ἐπεισόδιο πού ἐπέβηκε στὸ γνωστὸ Γάλλο ζωογράφο Ἄλφρεδο Γκιγιόν ἕναν ἀπὸ τοὺς καλλίτερους πίνακές του: Ἐνας γάλλος φαρᾶς ἀπὸ τὸν Κονκαρνὸ εἶχε βῆγ στὸ ψάρεμα μὲ τὸ παιδί του π ὃ θὰ εἶταν ὡς δεκαπέντε χρόνων. Ἐξαφνα τοὺς ἔπιασε ἡ τρικυμία στὸ πέλαγος. Ἐπὶ ὥρες ὀλόκληρες ἐπάλευεν ἡ βάρκα τους γέμιζε νερὰ πού τοῦ κίκου προσπαθοῦσαν νὰ τ' ἀδειάσουν. Στὸ τέλος, ὁ νεὸς ὑπέκυψε. Ὁ πατέρας τότε τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιὰ του προσπαθώντας νὰ τὸν ξαναθερμάνῃ, νὰ τὸν ἐμφυθώσῃ. Ἡ βάρκα τους ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε βυθισθῆ κατὰ τὰ τρία τέταρτα. Ὁ δυστηριμένους πατέρας βλέποντας ὅτι ἡ στιγμὴ τοῦ ὑπερτάτου χωρισμοῦ εἶχε φθάσει, τράβηξε στὴν ἀγκαλιὰ του τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ του καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα

Ὁ ναυαγοσωτῆρ ΓΚΟΣΣΕΝ, στὸν ὁποῖον ὄφειλται ἡ σωτηρία ἐκατοντητῶν ναυαγῶν!

ΣΙΣΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ!...

Τὸ ἱστοφόρο «Φινάνξ» ἐναυαγίσθη. Τότε ἕνας ναύτης δένοντας ἕνα σκοινὶ στὴ μέση του, ἄρπασε τὰ κώματα καὶ κατώρθωσε, μακίνας, νὰ φτάσῃ στὴν ἀκτῆ. Κάνοντας μὰ τελευταία προσπάθει, σαρῶνεται σ' ἕνα βράχο κ' ἐνῶ αὐτὸς ἐξημέρωσε οἱ σύντροφοί του, πασιμένοι ἀπὸ τὸ τεντωμένον αὐτὸ σκοινί, ἀποβιβάζονται σὺν τῆν ἀκτῆ.

μακρότατο, ένα άγριο φίλημα κι' άμέσως κατόπι λιποθύμησης. Όταν συνήλθε βρισκόταν άπάνω σ' ένα κότερο που τον είχε σώσει. Οι σωτήρες του όστόσο άναγκάστηκαν να τον δέσουν, γιατί ήθελε να πέση πάλι στη θάλασσα για να βρή το πνιγμένο παιδί του.

Άς σταματήσουμε όμως έδω γιατί αν αναφέρουμε κι' άλλα παρόμοια δραματικά γεγονότα ύπάρχει κίνδυνος να μην τελειώσουμε ποτέ.

***

Στη Γαλλία, σε όλη την έκταση των τριζυμιωδών άκτών της, υπάρχουν άνθρωποι οι όποιοι έχουν σχεδόν ως έργο τον τη σωτηρία των θαλασσιών που κινδυνεύουν στα μέρη αυτά. Οι περισσότεροι άπ' αυτούς εινε ήσυχoi ψαράδες, οι όποιοι, όταν φερθούν φροντίζουν να μην άπομακρύνονται ποτέ από τη στεριά. Τα σπίτια τους εινε φτωχικά και στολισμένα με προτόγωνα και τά άπολότως άπαράτητα έπιπλα. Μα αν κοιτάξη κανείς στους τοίχους θα δη χρεμασμένα διάφορα διπλώματα, πιπτοποιητά, βεβαίωσεις, προντζινα, άσημένα και, πολλές φορές, χρυσά μετάλλια και πολλές φορές άζοιη, κανένα σταυρό του Λεγεώνος της Τιμής, που φαίνεται σαν άταίριαστος μέσα στο φτωχικό αυτό περιβάλλον. Και όμως δεν εινε καθόλου άταίριαστος. Πουθνά άλλου έσως δεν άπονέμεται τόσο δίκαια όσο στους φτωχούς εκεινους ψαράδες και ναυαγοσωτήρας. Αν θέλετε να πεισθήτε διαβάστε ένα από τ' άμέτρητα έκεινα πιστοποιητικά που χρέονται στους τοίχους: «Σωτηρία του τριςτίου, Μαρία των Άγγλων, ο Νοεμβόσιου... Σωτηρία του βασιόν, Έλις, 15 Απριλίου... Σωτηρία... κλπ. κλπ.»

Πόσες φορές οι άνθρωποι αυτοί ενώ κοιμούνται την νύχτα δε σηκώνονται έξωφρα και λένε στη γυναίκα τους :

— Άζου !... Δεν άζουζ φωνές !

Κ' εκείνη, τεντώνοντας τ' αυτιά της άπαντάει :

— Ναι... κάποιος κινδυνεύει στη θάλασσα... Τρέχα γρήγορα !...

Κι' άμέσως, χωρίς να χάνη τον καιρό του, ο ψαράς μισοντυμένος τρέχει έξω και ξυπνάει τους άλλους συναδέλφους του και όλοι μαζί μπαίνουν στην πρώτη βάρκα που βρίσκειται μπροστά τους... Κι' από κει ορμούν για το σημείο της θάλασσης; όπου υπάρχουν άνθρωποι και κινδυνεύουν.

Πρό πενήντα έτών βρέθηκαν μερικοί φιλόνηθοι, οι όποιοι σκέφτησαν να οργανώσουν όλους αυτούς τους ναυαγοσωτήρας, δημιουργώντας έτσι ένα από τα πιο άγαθοεργά σωματεία του κόσμου, την «Κεντρική Έταιρία της Σωτηρίας των ναυαγών». Χάρη στην οργάνωση αυτή χιλιάδες άνθρωποι σώθηκαν.

Η Έταιρία αυτή έχει το ταμείο της, τους πόρους της, τά μηχανήματά της και το «κολυμβητό της όλιζο». Άς μη σάς ξαφνιασουν οι τελευταίες αυτές λέξεις, αν και πρόκειται πράγματι περι κανονιών, κανονιών όμως τά όποια αντί να σκοπίζουν γύρω τους το θάνατο, στέλνουν τη σωτηρία στα κινδυνεύοντα πλοία διά της έκτοξεύσεως προς αυτά σκονιών που πολλές φορές έχουν μήκος 300 μέτρων. Χάρη στα σκονιά αυτά οι ναυαγοί κατορθώνουν να περάσουν στη στεριά.

Επίσης ή ίδια Έταιρία χρησιμοποιεί για τη σωτηρία των ναυαγών και τά λεγόμενα πλοία της σωτηρίας. Τα πλοία αυτά είναι αδύνατο να καταβυθθούν από τη θάλασσα. Όταν γεμίζουν από τά κώματα, το νερό από άδειάζει από έξη χάλκινους σωλήνες που έχουν τη μία τους άκρη στη γέφυρα του πλοίου και την άλλη στον πάτο. Ελι πλέοι, επειδή ή καρίνα τους είναι σιδερένια και επειδή στις δύο τους άκρες εινε τοποθετημένα δύο κιβώτια άδειανά γι' αυτό τά «πλοία της σωτηρίας» και αν άζοιη τοιμηάρουν το ίδιο το κώμα τά ξανασηκώνει. Αυτός είναι ο λόγος που και τά θώματα, μεταξύ των ναυαγοσωτήρων, είναι ελάχιστα. Καμμιά 50 μόλι; θα είναι οι πνιγμένοι μεταξύ των ναυαγοσωτήρων που επέβαιναν σε πλοία της σωτηρίας. Άπαντίαι όμως ή άναλογία των πνιγμών στους ναυαγοσωτήρας τους επιβαίνοντας σε κούρα πλοία είναι 87 στους 120 !..

Η Έταιρία έχει ιδρύσει άνω των 500 σταθμών βοηθειών, διασκορπισμένων σε όλες τις άκτες της Γαλλίας; επίσης έχει και 99 σταθμούς έφοδιασμένους με πλοίαρία. Στους σταθμούς και τους υποσταθμούς δίνει και μισθό, στους δε λοιπούς ναυαγοσωτήρας άπονέμει ένα χρηματικό ποσό κάθε φορά που θα δράσουν. Έκτος αυτών, στους διαζιμονόμενους, άπονέμει κάθε χρόνο μεγάλη χρηματικά έπαθλα.

Μεταξύ των ναυαγοσωτήρων περίφημος ήπληξε ο πιλότος Ντελανουά, από το Καλαί. Το πρώτο του κατορθώματό το έτελειωσε κατά το 1897. Ένα πλοίο που ταξίδευε από το Σαιν Ναζαίρ στην Άμβέρσα έξοικειλε και ζαττελλόσθη από τά νερά. Το πλοίο μόλις έπρόφτασε να σκαρφαλώσει στα κατάρτια,

Όστόσο ή τύχη εΐταν δυσμενης προς τους ναυαγούς, γιατί το πλοίο της σωτηρίας του σταθμού της άκτης είχε χαλάσει. Τότε ο Ντελανουά με έξη συντρόφους του επιβαίνει ενός συνθησμένου πλοισαίου και σπεύδει προς το κινδυνεύον πλοίο. Μα τη στιγμή που έπλησιαζε ένα κώμα δυνατότερο από τά προηγούμενα παρασάσει το κατάρτι, όπου χρεμόντουσαν οι ναύται. Μονάχα δύο άντρες είχαν άπομείνει στο πιανό κατάρτι, τους όποιους ο Ντελανουά κατορθωσε να σώση με κίνδυνο της ίδιας του ζωής. Από τότε έσωσε άπάνω από 200 ανθρώπους, Γάλλους, Άγγλους, Νορβηγούς, Λαούς, Γερμανούς κ. λ. π.

Άλλος πάλι περίφημος ναυαγοσωτή είναι ο Γκροσέν από τη Λουγκέσκη. Αυτός έσωσε τά πληρώματα 73 πλοίων. Τρίτος είναι ο Λε Μα, από την Βρετανία, ο όποιος έχει στο ενεργητικό του τη σωτηρία των πληρωμάτων 99 πλοίων.

Η «Κεντρική Έταιρία» μισοεινά είναι παρήφανη για το έργο της. Μέχρι σήμερα άνω των 20.000 ναυαγών της χροστόνη τη ζωή τους και πλέον των 300 πλοίων τη διάσωση τους. Σε μιά μονάχα τριζυμία, τελευταίος, διεσώθησαν από τις οργανώσεις της 250 ναυαγοί. Οι άριθμοι αυτοί μιλούν με πολλή ευφράδεια για το μεγάλο της έργο. Ό ήρωισμός και ή ατοθυσία των ναυαγοσωτήρων της είναι άξια παντός έπαινου. Έντούτες αυτοί οι άπλοίοι άνθρωποι τά μεγάλα τους κατορθώματα θα θεωρούν σά μιά μικρή διασκέδαση στη μονότονη ζωή τους !

Το μνημείο που έχει αναγορθη στο Καλαί, εις μνήμη των ναυαγοσωτήρων που έπληγαν κατά την έκταλειν του καθήκοντός των (Έργον του γλύπτου Λοριέ.)

ΟΙ ΗΡΩΕΙΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ
Ο διάσημος ναυαγοσωτή Λε Μα, ο όποιος έσωσε τά πληρώματα 99 πλοίων.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Γαντζωμένοι από την καρίνα της άναποδογρισμένης τους βάρκας, οι δύο ψαράδες αγωνίζονται άπεγνωσμένως κατά τον κινάτο. Μα ο ένας έχει εγκαταλήθει πιά και εις έτοιμος ν' άφήρη την καρίνα. Τότε ο σύντροφος τον τον αρπάζει από τους καρπούς του χερσιού και τον κρατάει λέγοντός του ότι όσο άντίζει εκεινος, θα ζήση κι' αυτός !

Και στην Έλλάδα έξοικειωμένα άφίωνα παραδείγματα γενναίων ναυτικών οι όποιοι με κίνδυνο της ζωής τους έσωσαν ταξιδιώτες που κινδύνευαν να πνιγούν. Το πλέον όμως περίφημο έξ όλων των περιστατικών εινε το άκόλουθον, το όποιο συνήρη πρό έτών εις την Ύδραν, με ήρωα ένα σκόλλο.

Μιά ήμερα του Νοεμβρίου, κάποιος φτωχός ψαράς είχε βρή με τη βάρκα του να φερθή. Η θάλασσα ήταν ταρμαμένη. Έξωφρα όμως αρχισε να φυσά δυνατά και να παρασάσει τη βάρκα του φτωχού ψαρά άνοιχτά. Εκείνος κοπιηατούσε άπεγνωσμένος, μα δεν μπορούσε να συγκατήρη τη βάρκα του άνημο δυνατού; ειχε έξαντληθει σχεδόν τιά όταν ένα φρόμα το άνημο δυνατού από τά πορηγιόμενα, άνέτρεψε τη βάρκα. Ό ψαράς κολυμπώντας κατοώθησε να σκαρφαλώση στην καρίνα της. Μα ή προσπάθειες του τον είχαν έξαντλήσει ολότελα και τά χέρια του δεν είχαν άρχισι να ζυλάζουν.

Ήταν έτοιμος να παρατήρη πιά τη βάρκα και να παραδοθή μόνος του στον άσφαλή θάνατο, όταν έξωφρα ένας σκόλλος ο όποιος παρακολουθούσε από την άκτι εΐδης εξ άρχης τη σσηνή, ριχτήκε στη θάλασσα και άρχισε να κολυμπά γρήγορα προς το μέρος της άναποδογρισμένης βάρκας.

Τη στιγμή που έφτασε εκει, ο ψαράς την ειχε αφήσει πιά και βλεποντας την ανέπλιστη σωτηρία που έρχόταν, κατέβαλε μίαν όσάτη προσπάθεια για να έπιπλεύση στο νερό.

Τότε ο σκόλλος μη χάνοντας καιρό τον άρπασε από το γιακά του σάκκου του και άρχισε να τον τραβά κολυμπώντας προς την άκτι. Σε λίγο τον έβγαλε στην άμμοδιά ζωντανό, αλλά λιποθύμο.

Μερικοί άλλοι ψαράδες οι όποιοι προσετρέψαν, του έδωσαν τις πρώτες βοήθειες και συνήλθε. Και ο φτωχός ψαράς, άνοιχοντας τά μάτια άναγνώρισε με συζήνηση τον πιστό του σκόλλο ο όποιος τον ειχε σώσει.

Τι άλλο εινε ή ζωή του ποιητού, ειμή χερά και λύπη, άλεπάλληλα;

Δ. Βερναδάκης

Η γη σου φαίνεται στενή ; στον οργάνον ήρώση. Οι άνθρωποι σ' άδικήσαν ; στον Πλάστη προσήλωσον. Αι χλίνες αι θαρπότεροι τα κτιβινα γυρεδούν, του Άθωνος οι άεστοί στα νέφη, ταξιδεύουν.

Η. Σούτσος